

Sygnatura akt IV Ka 816/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013 roku

sprawy **P. O.**

obwinionego z art. 86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżonowie

z dnia 18 września 2013 roku, sygnatura akt II W 227/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 816 /13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie wyrokiem z dnia 9 lipca 2013r. sygn. akt II W 227/13:

I. obwinionego P. O.uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 31 marca 2013 roku, ok. godz. 19.30 na ul. (...), kierując samochodem marki O. (...)o nr rej. (...)nie zachował należytych środków ostrożności i nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze w wyniku czego dojeżdżając do skrzyżowania na widok zbliżającego się do ul. (...)od strony ul. (...)pojazdu marki B.o nr rej. (...), którym kierował P. K.wykonał gwałtowny manewr skrętu w lewo, w wyniku czego stracił panowanie nad kierowanym przez siebie pojazdem, wpadł w poślizg, zjechał na prawe pobocze i chodnik uderzając w znak B-36 „zakaz zatrzymywania się”, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla znajdujących się na chodniku nieustalonych osób,

tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i na podstawie tego przepisu wymierzył mu grzywnę w kwocie 200 złotych,

II. zwolnił obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację tzw. własną.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, w wyniku czego Sąd I instancji błędnie przyjął, że obwiniony jest winny popełnienia wykroczenia stypizowanego we wskazanym przepisie prawa, podczas gdy z okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy oraz zebranego w niej materiału dowodowego wynika, że zachowanie P.o.w dniu 31 marca 2013 roku nie wypełniało znamion czynu z art. 86 § 1 ww. ustawy.;
2. obrazę przepisów praw amaterialnego, tj. art. 19 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, w wyniku czego Sąd I instancji błędnie przyjął, że obwiniony w dniu 31 marca 2013 r. nie zachował prędkości wymaganej przepisami prawa, podczas gdy z okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy oraz z zebranego w niej materiału dowodowego wynika, że P. O. jechał z prędkością zapewniającą mu panowanie nad pojazdem, która była dostosowana do panujących wówczas warunków na drodze;
3. obrazę przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 2 § 1 pkt 1 ustawy dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego w związku z art. 8 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia poprzez nieuzasadnione uznanie obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw, podczas gdy z okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy oraz zebranego w niej materiału dowodowego wynika, że P. O. nie ponosi odpowiedzialności za czyn stypizowany w ww. przepisie prawa, w związku z czym sąd błędnie uznał go za winnego i skazał na karę grzywny;
4. obrazę przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 2 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks postępowania karnego w związku z art. 8 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia poprzez oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na błędnie ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, w wyniku czego Sad I instancji bezzasadnie uznał P. O. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw;
5. sprzeczność poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż obwiniony w dniu 31 marca 2013 roku nie zachował należytych środków ostrożności i nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, podczas gdy z okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy oraz z zebranego w niej materiału dowodowego wynika, że P. O.kierując pojazdem marki O. (...)we wskazanej danie zachował szczególną ostrożność zbliżając się do skrzyżowania ulic (...)w B., zmniejszył prędkość pojazdu i stosując zasadę ograniczonego zaufania, był przygotowany na nieprzewidziane zachowanie innego uczestnika ruchu drogowego, P. K., który znajdując się na drodze podporządkowanej, nie zdołał zatrzymać swojego pojazdu na linii warunkowego zatrzymania, gdyż letnie opony ślizgały się po oblodzonej drodze, przez co wjechał na pas ruchu, po którym poruszał się obwiniony i w konsekwencji zmusił go do wykonania manewru skrętu w lewo, który był niezbędny, aby uniknąć zderzenia ww. pojazdów;
6. sprzeczność poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż obwiniony w dniu 31 marca 2013 roku stworzył realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla znajdujących się na chodniku pieszych, podczas gdy z okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy oraz zebranego w niej materiału dowodowego wynika, że pojazd kierowany przez P. O. nie wjechał na chodnik, którym poruszali się piesi, lecz zatrzymał się na pasie zieleni, biegnącym wzdłuż tego chodnika, a nadto znajdował się w dalekiej odległości od przechodzących tamtędy osób, w związku z czym nie zagroził realnie ich życiu lub zdrowiu.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. O. od zarzucanego mu czynu;

2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna .

Wbrew zawartym w niej twierdzeniom Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, co czynił z poszanowaniem norm postępowania karnego sprecyzowanych w art. 410 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw i art. 82 § 1 kpw, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku spełniają wszystkie wymogi określone w przepisie art. 424 kpk, dowodzą iż ustalenia faktyczne odpowiadają kompleksowej ocenie dowodów, przez co podlegają pełnej aprobachie sądu odwoławczego. Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny przedmiotowej kolizji, także w oparciu o wykonane przez obwinionego nagranie jej przebiegu, a następnie dokonał prawidłowej subsumpcji tych ustaleń, przypisując obwinionemu sprawstwo i zawinienie w zarzucanym mu wykroczeniu z art. 86 § 1 kw. Słusznie Sąd Rejonowy poddał krytycznej ocenie technikę jazdy obwinionego, który świadom trudnych warunków drogowych nie dostosował do nich prędkości pojazdu, skutkiem czego wykonał gwałtowny manewr skrętu w lewo, stracił panowanie nad pojazdem, wpadł w poślizg a następnie w niekontrolowany sposób zjechał na prawe pobocze i chodnik, uderzając też w znak drogowy.

Apelujący nie uznaje innych argumentów niż własne, polemizuje z jednoznacznym materiałem dowodowym i ocenami Sądu Rejonowego, zaś przytaczane argumenty są wyrazem braku akceptacji przez apelującego treści wyroku i jego pisemnych motywów. Chaotyczne zarzuty apelacji, różnie sformułowane, począwszy od obrazy prawa materialnego (które stawia się, o ile apelacja akceptuje ustalenia faktyczne), przez obrazę prawa procesowego, a na końcu zarzut błędnych ustaleń faktycznych, są w istocie wyrazem chęci podważenia prawidłowości ustaleń faktycznych wyroku. Apelujący foruje tu tylko własną wersję zdarzeń, domagając uznania jej za wiarygodną i miarodajną co do ustalenia okoliczności przedmiotowej kolizji, tj. że drugi uczestnik ruchu P. K. swoim nieprawidłowym manewrem zmusił obwinionego do nagłego skrętu na przeciwległy pas jezdni. Wbrew twierdzeniom apelującego, który wręcz przeinacza treść zeznań świadków , tak z zeznań P. K. (cyt. „zatrzymałem się jak na tym zdjęciu” k. 60) jak i świadka K. O. (cyt. „ zatrzymaliśmy się na pewno przed ulicą (...)” k. 60) oraz zebranego materiału zdjęciowego (wykonanego przecież przez obwinionego) nie sposób wnioskować, by P. K. swoim pojazdem wjechał na pas ruchu obwinionego, stwarzając obwinionemu stan zagrożenia na drodze. Świadek P. K. przyznał, że z powodu zaśnieżenia nawierzchni drogi nie widział linii warunkowego zatrzymania, a zaspasniegu po prawej stronie utrudniała mu widoczność, przez co zatrzymał się nieco dalej na jezdni, ale w pozycji nie przeszkadzającej swobodnemu przejazdowi przez obwinionego. Wniosek taki umacnia także porównanie pozycji pojazdu marki B. na zdjęciach kolizyjnych do zdjęć miejsca kolizji, wykonanych w warunkach beźśnieźnych.

Dla wsparcia swych racji apelujący dokonał własnej i niestety nietrafionej analizy materiału zdjęciowego, kwestionując także sposób poruszania się jego pojazdu po zjeździe na prawe pobocze, a potem chodnik, po którym poruszali się piesi.

Wymiar orzeczonej kary w postaci 200 złotych grzywny leży w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, pozostaje współmiernym do zawinienia obwinionego i nie przekracza możliwości finansowych obwinionego, zatem spełnia kryteria art. 33 kw.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w wyroku.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.119 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, uznając że sytuacja materialna obwinionego przemawia za zwolnieniem go od ponoszenia tych kosztów.